

poukázati k tomu, že zmeškání lhůt v §u 933. obč. z. uvede-
ných má v zápětí následek hmotný, totiž ztrátu práva uplat-
ňovati nárok ze správy. Lhůty §u 933. obč. z. nejsou tedy
lhůtami procesními, nýbrž lhůtami práva hmotného. Tento ná-
zor jest podstatně podporován ustanovením čl. L II. uv. zák.
k c. ř. s. dle něhož zákonné lhůty ku podání žaloby nejsou
c. ř. s. dotčeny ve svém běhu a trvání. Lhůty §u 933. obč. z.
nejsou mimo to lhůtami promlčecími, nýbrž preklusivními lhů-
tami hmotného práva, jichž doba předem jest určena s účinkem,
že, uplynou-li aniž práva bylo užito, nastává sama sebou ztráta
práva toho, na rozdíl od lhůt promlčecích, při nichž právo jest
předem neomezeno, ale pomíjí, nebylo-li ho užito v době zá-
konem určené. Podobné preklusivní lhůty hmotného práva obsa-
ženy jsou v §§ 158., 384., 392 a 1467. obč. zák.

Obecný zákoník občanský neobsahuje ustanovení, že do
lhůt v něm nařízených nemají býti vpočítány dny poštovní do-
prav, zejména nebylo ustanovení takové obsaženo v § 902.
o. z. starého znění a není obsaženo ani v § 902. znění nového.

Nelze tedy přisvědčiti mínění dovolatelovu, že dav posled-
ního dne šestinedělní lhůty v § 933. o. z. nařízené žalobu na
poštu, dodržel lhůtu onu. Okolnost, že žalobce nebydlí v místě
soudu procesního prvé stolice, jest vzhledem ku hořejší úvaze
nedůležitá.

Žalobní lhůta při vadách dobytka jest podle nového znění
§u 933. o. z. ovšem mnohem kratší než byla původní zákonná
lhůta žalobní. Z toho však dovolatel nemůže ničeho dovozo-
vati pro své mínění, neboť nové znění zákona jest jasné, ne-
obsahuje nijakého omezení ani žádné výhrady a podle motivu
cís. nař. ze dne 19. března 1916 č. 69 ř. z., obsahujícího nové
znění §u 933. o. z., byla dřívější lhůta zákonná pro žaloby
toho druhu příliš dlouhá, což mělo za následek nejistotu obcho-
dování dobytkem, která zase měla vliv na ceny, pročez ono
cís. nař. snížilo původní zákonnou lhůtu žalobní při vadách
dobytka na 6 neděl vyhovujíc návrhům, v poslanecké sněmovně
opětovně vzneseným a řídíc se ustanovením § 490. o. z. pro ně-
meckou říši.

Z toho plyne, že žalobní právo žalobcovo proti žalovanému
uhaslo. Žalobní žádost byla tedy právem zamítnuta nehledě
k tomu, zda odvolatel, jak tvrdí, prodejem koně byl podve-
den. Trestní řízení v tom směru zahájené nemůže následkem
toho míti žádného významu pro tento spor, pročez dovolatel
neprávem stěžuje si do usnesení soudu odvolacího, jímž ná-
vrhu jeho na přerušení řízení nebylo vyhověno a neprávem
opakuje tento návrh ve spise dovolacím.

Nebylo tedy vyhověno ani tomuto návrhu ani dovolání.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. úno-
ra 1920 č. j. Rv I 47/20-1. Dr. Jar. Říha.

Třeba příkaz soudní vyřizující výpověď
z bytu nevyhovoval předpisům § 562. c. ř. s., není
proti němu předce přípustný rekurs, nýbrž
lze jej zvrátiti jedině námitkami.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. března 1920 R I 148/20.)

Okresní správní komise v P. žádala dne 30. ledna 1920 za
svolení k výpovědi manželů X z bytu v okresním domě čp. 156
v P. k termínu květnovému.

Po jednání s oběma stranami, provedeném dne 4. února 1920,
vyneseno ihned usnesení, že se svolení k výpovědi dává z dů-
vodu § 7. č. 4. nařízení ze 17. 12. 1918 č. 83 sb. z. a nař.

Dne 12. února 1920 (tedy poslední den) podala strana vy-
povězená rekurs. Den po tom, tedy 13. února 1920 podala strana
vypovídající výpověď k stěhování v termínu květnovém, od-
volávajíc se na soudní svolení ze dne 4. února 1920 s návrhem,
aby odpůrcům bylo příkázáno, odevzdati najatý předmět... pod
uvarováním se exekuce.

Usnesení okresního soudu v P. ze 13. února 1920 K 4/20
výpověď tu vyřizující zní: Odpůrcům se příkazuje, aby této
výpovědi pod uvarováním se exekuce vyhověli s podmínkou,
že usnesení ze dne 4. února 1920 Nc II 127/20 vejde v moc
práva. Nebude-li usnesení to rekursním soudem potvrzeno,
nýbrž k stížnosti podané do něho odpůrci žádost za svolení
k výpovědi zamítnuta, pozbude i tato výpověď a hořejší příkaz
platnosti.

Proti této výpovědi podali vypovězení stížnost dne 21.
února 1920 a sice téhož dne, kdy doručeno jim bylo rozhodnutí
rekursního soudu ze 17. února 1920 jejich stížnost do usnesení,
jímž se okresní správní komisi svolení k výpovědi dává, za-
mítající.

Rekursní soud (zem. soud v Praze) stížnost vypověže-
ných proti dané výpovědi vyhověl a usnesení ze dne 13. února
1920 K 4/20 v ten rozum změnil, že se výpověď okresní správní
komise v zastoupení samosprávného okresu P. jako před-
časná zamítá. Důvody: Předpokladem platné výpovědi jest,
aby vzhledem k ustanovení § 3. min. nař. usnesení, jímž svolení
k výpovědi bylo dáno, nabylo moci práva. Dokud tak se ne-
stalo, nemůže soudem výpověď z poměru nájemného býti dána.
Slušelo proto stížnosti vyhověti.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu, usnesení re-
kursního soudu zrušil a rekurs vypovězených manželů X od-
mítl. Odůvodnění:

Okresní správní komise v P. zastupující samosprávný
okres P. odvolávajíc se na svolení okresního soudu v P. ze
dne 4. února 1920 Nc II 127/20 vypověděla podáním ze dne 13.
února 1920 K 4/20 manželům X byt v domě čp. 156 v P. k stě-
hování v termínu květnovém 1920 a navrhla, aby bylo příká-
záno odpůrcům, by odevzdali najatý předmět v určeném čase
o 12. hodině polední pod uvarováním se exekuce.

Okresní soud usnesením ze 13. února 1920 K 4/20 doručil
odpůrcům výpověď s příkazem, aby jí vyhověli pod uvaro-
váním se exekuce s podmínkou, že usnesení ze dne 4. února
1920 Nc II 127/20 nabude moci práva, kdežto nebude-li usnesení
to potvrzeno, nýbrž žádost o svolení k výpovědi zamítnuta,
pozbude i výpověď i soudní příkaz platnosti.

Hledíc k tomu, co uvedeno, nemůže býti pochybností, že
usnesení okresního soudu ze dne 13. února 1920 K 4/20 jest
příkazem soudním na odevzdání najatého předmětu, který byl
vydán na základě výpovědi. Proti takovým příkazům však dle
druhého odstavce § 575 c. ř. s. není dopuštěn opravný prostře-
dek mimo námitky, které proti nim lze podati. Tomu nebylo
v přítomném případě na závalu ustanovení druhého odstavce
§ 4. min. nař. z 9. února 1919 č. 62 sb. z. a nař., podle něhož
nepřísluší nájemníku právo námitky, byl-li soudem dán souhlas
k výpovědi. Ustanovení tomu nelze rozuměti tak, že by
nájemník nemohl vůbec podati námitky proti výpovědi.
Právo jeho je omezeno jen potud, že jsou vyloučeny
jen námitky, týkající se otázky, která byla již probrána a
právoplatně rozřešena v nesporném řízení dle § 3. dotčeného
nařízení — totiž otázky, zda jest tu důvod k výpovědi ve
smyslu § 7. nař. ze 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n. Rovněž
nelze přikládati rozhodujícího významu té okolnosti, že okresní
soud v P. v usnesení ze dne 13. února 1920 K 4/20 výslovně ne-
vytkl, že a v které lhůtě mají proti výpovědi po případě po-
dány býti námitky (§ 562 c. ř. s.), neboť ustanovení zákonná
o tom, jaký opravný prostředek přísluší proti soudnímu opatření
a ve které lhůtě dlužno jej vznést, jsou povahy naprosto ví-
zící a platnost jich nezávisí na tom, byly-li strany výslovně na
ně upozorněny.

Pokládali-li tedy manželé X za to, že výpověď je před-
časná, poněvadž soudní svolení k ní nenabylo ještě moci práva,
měli to uplatniti námitkami, rekurs proti soudnímu příkazu
o výpovědi vydanému byl však naprosto vyloučen. Soud re-
kursní pochybil, že nepřipustný rekurs neodmítl, nýbrž věcně
jej vyřídil.

I nadzástavní věřitel, jehož pohledávka jest
zajištěna na knihovni pohledávce, může dle
§ 154. ex ř. žádati za opětnou dražbu.

Pořad práva k vymáhání pohledávky nadzá-
stavního věřitele proti vydražiteli jest ne-
přípustný.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. března 1920 R I 93/20.)

Na usedlosti č. 57 v K. zajištěna byla pohledávka Jana
Hammerschmieda v obnosu 387 K 71 h a na této knihovni po-
hledávce vtělena byla vykonatelná pohledávka Xova v obnosu
482 K.

Při dražbě ukoupil usedlost tu B. Dle dražebních podmínek
bylo nejvyšší podání složiti k soudu hotově ve dvou lhůtách.
Rozpočetním usnesením okr. soudu ve Falknově příkázána
byla z nejvyššího podání přímo Janu Hammerschmiedovi pohle-
dávka 387 K 71 h k hotovému placení, poněvadž se A k roz-
vrhovému roku nedostavil.

A žádal na vydražiteli Bovi, aby zaplatil jemu na místě
Hammerschmiedovi, a když tento placení odepřel, poněvadž
Hammerschmied nesouhlasil, žaloval Ba na zaplacení.

První soud Ba odsoudil odůvodňuje takto: Třeba se A (ža-
lobce) k rozvrhovému roku nedostavil, měl předce na jeho nad-